

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΔΑΙΜΟΝΙΖΟΜΕΝΟΥ ΝΕΟΥ (Ματθ. 17, 14-23)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή όμιλίας στις 24/8/1986)

1. Μιλᾶς γιὰ τόν Θεό, ἢ μιλᾶς στό Θεό;

Στό σημερινό Εὐαγγέλιο ἀκούσαμε ὅτι ἕνας πατέρας εἶχε τό παιδί του δαιμονισμένο. Καί τό πῆγε στόν Χριστό, νά τό θεραπεύσει, νά τό ἐλευθερώσει ἀπό τήν ἐνέργεια τοῦ διαβόλου. Ὁ Χριστός τόν ρώτησε, ἂν ἔχει πίστη. Καί μετά εἶπε στούς μαθητές του, ὅτι ὅποιος ἔχει πίστη, μπορεῖ νά πεῖ, ἀκόμη καί στό βουνό, «περπάτα, πήγαινε παραπέρα» καί νά πάει, ἀρκεῖ αὐτός πού τό λέει, νά πιστεύει στόν Μεγάλο καί Παντοδύναμο Θεό.

Καί ἐπειδή δέν ἔχουμε τέτοια πίστη, εἶπε ὁ Χριστός, μέ παράπονο, γιὰ τήν ἀνθρωπότητα καί γιὰ μᾶς, τά λόγια: «ὦ γενεά ἄπιστη καί διεστραμμένη!»

Εἶδατε τί ἔκανε; Τήν ἀπιστία τήν ὀνόμασε διαστροφή. Ὅσοι εἶναι ἄπιστοι, λέει ὁ Κύριος, εἶναι διεστραμμένοι.

Ἐμεῖς, πού ὁ πόθος μας εἶναι νά εἴμαστε χριστιανοί, πιστοί καί ἀφοσιωμένοι στόν Χριστό, πού κάνουμε μέ ταπείνωση τήν προσευχή μας στό σπίτι μας, καί ἐρχόμαστε μέ μεγαλύτερη ταπείνωση στήν ἐκκλησία, γιὰ νά πάρουμε τήν χάρη καί τό ἔλεος τοῦ μεγάλου Θεοῦ καί Σωτῆρος μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, πρέπει νά κάνουμε λίγες σκέψεις, γιὰ τό τί μεγάλο πράγμα εἶναι ἡ πίστη, πού μᾶς ἐνώνει μέ τόν Θεό.

Μιά φορά, εἶχε προσκληθεῖ ἕνας μέγας πολιτικός, ἀρχηγός τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ κράτους στή Γερμανία. Καί ἐκεῖ, εἶχε γίνει πρός τιμή του μία δεξίωση στήν ὁποία παρευρισκόταν ἕνας διαπρεπής κληρικός καί θεολόγος, παγκόσμια γνωστός. Γιὰ λόγους φιλοφροσύνης τοῦ λέει ὁ πολιτικός:

-Σέ θαυμάζω γιὰ τήν πίστη σου. Καί γιὰ τό πόσο ωραῖα μιλᾶς γιὰ τόν Θεό.

Τοῦ ἀπάντησε ὁ σοφός κληρικός:

-Κοίταξε, ἐγώ δέν πιστεύω σέ ἕνα Θεό, γιὰ τόν ὁποῖο μπορῶ νά μιλάω, ἀλλά πιστεύω στόν Θεό, στόν ὁποῖο μπορῶ καί μιλάω.

Τί ήθελε νά πει, άδελφοί μου;

Έχουμε έδω τό τέμπλο, τό καντήλι, τήν έκκλησία. Άπ' έξω είναι τά δένδρα. Μπορούμε νά μιλάμε και νά λέμε γι' αυτά ό,τι θέλουμε και νά γράψουμε όλόκληρα βιβλία γεμάτα από σοφία και πνεύμα και έξυπνάδα. Δέν είναι έτσι μέ τόν Θεό είπε αυτός ό σοφός θεολόγος. Ό Θεός, δέν είναι κάτι, γιά τό όποιο μπορούμε νά μιλάμε. Ό Θεός είναι Κάποιος, στόν όποιο μπορούμε και μιλάμε. Αυτό έχει άξία.

Τό έχεις καταλάβει; Άν ναι, έχεις πίστη.

Δέν τό έχεις καταλάβει; Από τό πρωί μέχρι τό βράδυ νά μιλάς γιά τόν Θεό, είσαι γιά τόν Θεό πεθαμένος.

2. Θαυμαστά έργα πίστewς

Οί άγιοι πατέρες λένε: Η προσευχή είναι ή άνάσα τής ψυχής. Έάν ό άνθρωπος προσεύχεται και έπικαλείται τόν Θεό, άν μιλάει μαζί Του, ή ψυχή του άνασαίνει, είναι ζωντανή. Τί κάνουμε, όταν πλησιάσει γιά κάποιον τό φοβερό γεγονός, πού λέγεται θάνατος; Παίρνουμε έμεις οί άπλοί άνθρωποι ένα καθρεφτάκι, ένα τζάμι, και τό βάζουμε κοντά στό στόμα του, γιά νά δούμε: βγήκε καμιά σταγόνα ύγρασία στό καθρεφτάκι; Άν ναι, άνασαίνει λιγάκι άκόμα, είναι ζωντανός ό άρρωστος. Έτσι και βάλεις τό καθρεφτάκι και δέν πιάσει καθόλου ύγρασία, τότε φωνάξτε τόν γιατρό νά δώσει τό έπίσημο πιστοποιητικό.

Κάτι άνάλογο γίνεται και μέ τήν ψυχή. Βγαίνει από τήν ψυχή προσευχή, δοξολογία, ύμνος, έπικοινωνία, κουβέντα μέ τόν Θεό; Είναι ζωντανή.

Δέν βγαίνει; «Ό γενεά άπιστος και διεστραμμένη!»

Όποιος έχει πίστη, έχει και προσευχή. Και όποιος έχει προσευχή, έχει τήν σωστή σχέση μέ τόν Θεό.

Ποιά είναι ή σωστή σχέση μέ τόν Θεό; Νά πιστεύω ότι έγώ είμαι δημιούργημα Του, και μπροστά Του είμαι μικρός. Αυτό είναι Παντοδύναμος. Ότι λέει γίνεται.

Είπε ό Χριστός: Όποιος έχει πίστη, θά πει στό βουνό νά πάει παραπέρα και θά πάει. Πόσα τέτοια γεγονότα έχουμε;

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος, ὁ θαυματουργός, εἶπε σέ ἕνα βουνό, «περπάτα βουνό», καί περπάτησε.

Λέγει ἀκόμη ὁ Ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, γιά ἕνα Πατριάρχη τῆς Ἀλεξανδρείας, γύρω στό 1650, τόν Ἰωακείμ τόν μεγάλο, πού πέθανε ἑκατόν τριάντα πέντε χρονῶν, γεμάτος ἀγιοσύνη. Μιά μέρα τόν πῆραν οἱ Τοῦρκοι, καί τοῦ εἶπαν:

-Ἄν Πατριάρχη εἶναι σωστή ἡ πίστη σου, πές στό βουνό νά περπατήσει.

Ὁ Πατριάρχης προσευχήθηκε γιά δύο μέρες. Μετά πῆρε τό θυμιατό στά χέρια του, λιβάνισε τό βουνό, καί εἶπε: «Δόξα τῇ ἀγία, καί ὁμοουσίῳ, καί ζωοποιῷ Τριάδι» Μετά φώναξε στά Ἀραβικά: «περπάτα βουνό». Καί τό βουνό περπάτησε. Ἐπειδή φοβήθηκαν οἱ Τοῦρκοι ὅτι ἔρχεται κατά πάνω τους, τόν παρεκάλεσαν νά τοῦ πεῖ νά σταματήσει. Τοῦ τό εἶπε ὁ πατριάρχης καί τό βουνό σταμάτησε.

Ἔγιναν τήν παλαιά ἐποχή θαύματα, γίνονται καί σήμερα. Ποιό εἶναι τό δεῖγμα τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἔχει στήν ψυχή, τήν διαστροφή τῆς ἀθείας; Ἀκούει τά θαύματα τῶν Ἀγίων καί ἀντί νά πεῖ: «ὁ Θεός εἶναι Παντοδύναμος, ὅ,τι θέλει μπορεῖ νά κάνει. Ὅ,τι θέλει! Ὅχι μόνο αὐτό, ἀλλά μεγαλύτερα καί περισσότερα», κουνάει τό κεφάλι του.

Ἐκεῖνος πού «κουνάει, τό κεφάλι του», ὅταν ἀκούει τά θαύματα τῶν Ἀγίων, ἀπλούστατα, πρέπει ἀπό τό κούνημα τοῦ κεφαλιοῦ του, νά καταλαβαίνει τήν ἀθλιότητά του. Καί τότε, ἀρχίζει ἡ ἀνόρθωση, ἡ υἰεσία.

Κάποτε ἕνας ἄθεος ἔκανε μιά διάλεξη καί ἰσχυριζόταν ὅτι δέν ὑπάρχει Θεός, καί δέν ἀξίζει τόν κόπο νά ἀσχολεῖται κανεῖς μέ τήν θρησκευτική ζωή. Ὅταν τελείωσε, ρώτησε:

-Μήπως θέλει κανεῖς νά πεῖ κάτι;

Σηκώθηκε μιά ἡλικιωμένη γυναίκα καί τοῦ εἶπε:

-Ἐγώ ἔμεινα εἴκοσι πέντε χρονῶν χήρα, καί εἶχα τέσσερα παιδάκια. Δέν εἶχα δεκάρα. Καί περιουσία μηδέν. Εἶχα μόνο τήν πίστη στόν Θεό, καί μερικά βιβλία θρησκευτικά. Τά ὁποῖα τά διάβαζα καί μάθαινα, πώς πρέπει νά φέρομαι καί τί νά πιστεύω. Καί μέ αὐτό τόν τρόπο ἀνέθρεψα τά παιδιά μου. Ὑποφέραμε πολύ! Ἀλλά τελικά, νά ἔχει δόξα ὁ Θεός, τά παιδιά μου μέ ἀκούσανε καί σήμερα τά καμαρώνει ὅλος ὁ κόσμος. Ἐγώ τώρα εἶμαι γερόντισσα, ὀγδόντα πέντε χρονῶν, καί περιμένω μέ γαλήνη νά ἔρθει ἡ ἡμέρα τοῦ θανάτου μου, γιατί πιστεύω ὅτι ἀφοῦ ἔζησα πάνω στήν γῆ ὅπως θέλει ὁ Θεός, μέ ἀναμένει ἀνοιχτή ἡ πύλη τῆς αἰωνίας ζωῆς, ὁ Κύριος μας καί ἡ Παναγία.

Τῆς λέει ἐκεῖνος:

-Δέν θέλω νά σοῦ στερήσω αὐτές τίς καλές ἐντυπώσεις πού ἔχεις.

Τοῦ ἀπάντησε:

-Κοίταξε νά σοῦ πῶ δάσκαλε. Δέν εἶναι τό θέμα νά μοῦ στερήσεις ἢ νά μοῦ πεῖς κάτι. Ἐγώ σέ ἐρωτῶ: Ἐμένα ἢ πίστη μου, μοῦ ἔδωσε αὐτά. Πές μου τώρα, ἐσένα τί σοῦ ἔδωσε ἢ ἀθεία;

Νά ποῦμε τί δίνει ἢ ἀθεία; Πρῶτα ἀπό ὅλα κάνει τόν ἄνθρωπο νά εἶναι ἀκόρεστος στά πάθη, δοῦλος τῶν παθῶν.

Βρές, ἂν μπορεῖς, νέο πού δέν πιστεύει, νά ζεῖ σεμνά καί νά μήν θέλει νά σπαταλήσει τά πάντα γιά διασκεδάσεις καί γλέντια. Προχώρα καί λίγο παραπέρα. Ἄν οἱ νέοι αὐτοί δέν εἶναι ἀπό οἰκογένειες πού κρατοῦσαν τίς ἠθικές ἀρχές, τουλάχιστον ἕνας γέρος καί μιὰ γριά μέσα στό σπίτι, θά δεῖτε ὅτι καμιά φορά δέν δίστασαν νά πουλήσουν τίς ἀδελφές τους καί τήν μάνα τους.

Ὅποιος ἔχει μάτια, αὐτά τά βλέπει. Ἡ ἀθεία ἔχει τόση βρωμιά, πού δέν τήν βγάζει οὔτε ἡ χειρότερη χαβούζα τοῦ κόσμου.

Αὐτά καί χειρότερα δίνει ἢ ἀθεία στούς ἀνθρώπους. Σκοτώνονται γιά τό παραμικρό, διαλύεται ἡ ψυχή καί μένουν πνευματικά ράκη. Καί τί ἄλλο ἀκόμη δίνει; Ἀπό τήν ἀπιστία στήν αἰώνιο ζωή, περιμένουν τόν θάνατο, χωρίς νά ξέρουν πού πηγαίνουν, ἢ τήν τελευταία στιγμή θυμοῦνται τήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, καί τρέμουν μέ τόν χειρότερο τρόπο.

3. Οἱ καρποὶ τῆς προσευχῆς

Ὅποιος ἔχει πίστη, ἐπικοινωνεῖ μέ τόν Θεό. Καί ὅποιος θέλει νά ἀποκτήσει πίστη, ἀρχίζει καί ἐπικοινωνεῖ μέ τόν Θεό, τηρώντας τό θέλημά του.

Πῶς ἀποκτάει ὁ ἄνθρωπος ἀρετές;

Βάζει κάτω τόν ἑαυτό του καί τόν «δέρνει». Δηλαδή;

Ἄμα πίνει, δέν ἐπιτρέπει στόν ἑαυτό του νά πάει στήν ταβέρνα.

Ἄμα βλασφημεῖ, «βάζει πιπέρι στήν γλώσσα του».

Ἄμα κάνει κάποια ἄλλη ἁμαρτία, τιμωρεῖ τόν ἑαυτό του. Γιατί; Γιά νά τήν

κόψει. Γιατί ἄμα δέν κόψεις τήν ἁμαρτία δέν ἐλευθερώνεσαι.

Καί τόν ἑαυτό μας, τόν βάζουμε στό δρόμο τοῦ Θεοῦ, μέ βία καί μέ ἀγώνα ἐναντίον τῶν παθῶν μας. Καί στήν πίστη τήν ἀποκτοῦμε μέ ἀγώνα. Γιατί συνέπεια τῶν ἁμαρτιῶν μας εἶναι ἡ διάλυση τῆς προσωπικότητός μας. Γι' αὐτό, πηγαίνοντας στό σπίτι μας, γονατίζουμε καί παρακαλοῦμε τόν Θεό: «Πρῶτα Θεέ μου δός μου πίστη, δός μου φωτισμό, δός μου δύναμη». Ὅσο περισσότερο ἕνας ἄνθρωπος προσεύχεται, τόσο περισσότερο ἔρχεται καί τό φῶς καί ἡ δύναμη καί ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ μέσα στήν καρδιά του.

Λέει ἕνας ἀπό τούς ἁγίους Πατέρες. Χίλια «Κύριε ἐλέησον» στό σπίτι, εἶναι κατώτερης ἀξίας ἀπό ἕνα «Κύριε ἐλέησον» στήν ἐκκλησία, γιατί ἡ ἐκκλησία εἶναι τόπος ἅγιος. Ἐρώτημα: Εἶπατε ποτέ μιά ἡμέρα, χίλια «Κύριε ἐλέησον» μέσ' στό σπίτι σας; Ἄμα τά εἶπατε, εἴσαστε μακάριοι, καλότυχοι, φωτισμένοι, εὐτυχισμένοι. Ἄμα δέν τά εἶπατε, ἀδελφοί μου, μεμφθεῖτε, καί καταδικάστε τόν ἑαυτό σας, γιατί τόν ἀφήνετε ἐλεύθερο στήν κάθε ἀνόητη σκέψη καί στήν κάθε τυχαία ἀπασχόληση, καί δέν κάνετε τό ἱερότερο καί πνευματικότερο πράγμα, τήν προσευχή!

Ἀλλά καί καταλάβετε τί ἀπέραντη ἀξία ἔχει νά ἔρχεται ὁ ἄνθρωπος στήν ἐκκλησία, καί νά στέκει μισή ὥρα, μιά ὥρα, καί μέσα του, καθ' ὄλο το διάστημα τῆς λειτουργίας, νά λέγει: «Κύριε ἐλέησέ με καί φώτισέ με!»

Ἄς εὐχηθοῦμε, ἡ χάρη τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ νά διανοίξει ὄλων μας τίς καρδιές καί τίς διάνοιες καί νά τίς γεμίσει μέ τό ἄχραντο καί ἀνέσπερο φῶς τοῦ λόγου Του, τοῦ Εὐαγγελίου, τῆς σοφίας του. Καί νά μᾶς κάνει νά περπατοῦμε πάνω στή γῆ σύμφωνα μέ τό ἅγιο θέλημά Του. Ἀμήν.-